

ejus Genitricis perdolentis, vulgo Bonæ Mortis."¹—Ejus finis est præparatio fidelium ad bene moriendum per varia pietatis exercitia, præsertim per meditationem devotam *agoniæ* Domini. Unde vulgo vocatur *Confraternitas agonie Domini*. Quoad ejus erectionem etc., cfr. supra de Confraternitatibus in genere. Indulgentias vide in *Rescr. auth.* ii. n. 77.

204.—Corollaria quoad facultatem erigendi Confraternitates in præ. Art. contentam.

I. Dicitur in eo: *erigendi* (Quid sit erectio Confraternitatis cfr. n. 185.) *Confraternitates B. M. V. de Monte Carmelo, etc.* Episcopus ergo et Presbyteri sacro ministerio fungentes, quibus communicavit hanc facultatem, erigere possunt: **a.** Confraternitatem B. M. V. de Monte Carmelo et Bonæ Mortis cum applicatione omnium indulgentiarum et privilegiorum, quæ S. Pontifices iisdem impertiti sunt (n. 188 **b.** 3, n. 193 etc.); **b.** Confraternitatem SS. Rosarii autem cum applicatione indulgentiarum concedi solitarum tantum (n. 185 **a.** nota iii. ad fin.) Pro indulgentiis Confraternitati SS. Rosarii in *Rescr. auth.* ii. n. 21 contentis aggregatio in Archiconfraternitatem (per litteras directas ad Revdmum Magistrum Generalem Ordinis Prædicatorum—via S. Sebastiano 10 presso Piazza di Spagna—Rome, Italy) facienda est juxta dicta n. 189.

II. Sacerdotes, quibus hæc facultas communicata est, Confraternitates erigere possunt absque alio consensu Episcopi, et in actu erectionis etiam constituere Rectorem ejusque substitutum. Pro statutis vero requiritur approbatio Episcopi (n. 186). Facultas communicata non corrumpitur morte Episcopi (n. 31).

III. Episcopus (Rector) vi facultatis erigendi Confraternitatem SS. Rosarii et B. M. V. de Monte Carmelo non potest benedicere Rosaria S. Dominici nec potest benedicere et imponere Scapularia B. M. V. de Monte Carmelo confratribus et multo minus omnibus fidelibus. Hoc nunc certum est ex Responso Emi Card. Præfecti die 11 Sept. 1895 mihi per Excellmum D. Delegatum Apostolicum gratiosissime dato.²

¹ Ber. p. 792 (712).

² Vide A. E. Rev. xiv. p. 345.

Ratio est, quia facultas erigendi confraternitatem plane distincta est a facultate benedicendi Rosaria et Scapularia, et utraque in Formulis alibi concessis distinctim et speciatim communicatur.¹ Insuper idem eruitur ex *Decr.* n. 312 ad 4 et 343 ad 1.

ARTICULUS X.

“ERIGENDI IN LOCIS SUÆ DIOECESIS, IN QUIBUS NON ADSINT PP. FRANCISCALES, PIUM EXERCITIUM VIÆ CRUCIS CUM APPLICATIONE OMNIUM INDULGENTIARUM ET PRIVILEGIORUM, QUÆ SUMMI PONTIFICES EJUSMODI EXERCITIUM PERAGENTIBUS IMPERTITI SUNT, ADDITA INSUPER POTESTATE HANC FACULTATEM COMMUNICANDI PRESBYTERIS SACRO MINISTERIO FUNGENTIBUS.”

Pro recto usu hujus Art. addo sequentia:²

205.—I. Ubi Via Crucis erigi potest?

Resp. **a.** in Ecclesiis, sub quibus intelliguntur etiam oratoria publica, auctoritate Episcopi erecta et per viam publicam ingressum habentia;³—**b.** in oratoriis hospitalium, conservatoriorum aliorumque locorum piorum talem ingressum non habentium;—**c.** in cœmeteriis;—**d.** in oratoriis privatis, sub quibus eâ tantum intelliguntur, quæ privilegio celebrationis Missæ gaudent;—**e.** extra Ecclesias et oratoria in locis communibus Conventuum, conservatoriorum, hospitalium, dummodo hæc loca sint decentia et usui profano non deserviant,⁴ etiam in locis sub dio, modo ædiculæ pro singulis stationibus erectæ cancellis tutentur, ne animalia aut homines ingrediantur;⁵—**f.** in cappellis privatis et cellis domesticis, facultate celebrationis Missæ carentibus, modo non pro dormitorio aut alio usu domestico vel profano destinata sint.⁶

Porro in eodem loco, præsertim in Conventibus, conservatoriis

¹ Cfr. supra n. 185 **a.** Nota iii. Formula R.

² Cfr. Ber. p. 265 (244) seq. Instructio de Stationibus Viæ Crucis—approbata a S. C. Ind. 21 Martii 1884. Ad Claras Aquas (Quaracchi) 1884.—*Coll. Prop.* n. 1064 seq.—De facultate Epporum Canadens. cfr. n. 249 ad 14.

³ *Decr.* n. 365 ad 1.

⁴ *Ib.* n. 100 ad 3.

⁵ *Decr.* n. 236.

⁶ *Instr.* cit. n. 19.

etc. etiam plures Viæ Crucis erigi possunt.¹—Demum ex concessione Pii IX. 14 Maji 1871² nihil obstat, quin in loco, ubi Conventus Ordinum S. Francisci, ut infra, existunt, extra horum Ordinum Ecclesias Viæ Crucis erigantur.

II. Quis Viam Crucis erigere potest?

Resp. Viam Crucis erigere possunt: **a.** potestate *ordinaria* ex *privativa* concessione S. Sedis *Ordo Minorum S. Francisci* sive *Observantium*, sive *Reformatorum*, sive *Recollectorum*, et quidem 1. *Minister Generalis* cum facultate etiam alios ut *Episcopos*, *Ordines Religiosos* etc. delegandi eisque concedendi facultatem subdelegandi,—2. reliqui *Superiores* legitimi et proprie dicti cum facultate delegandi in scriptis *Sacerdotes* sibi subditos,³ si sunt concionatores aut saltem confessarii approbati.⁴ Et quidem hæc potestas se extendit tantum ad loca sub **I. a.—e.** contenta. Pro illis sub **f.** requiritur indultum S. Sedis;⁵—**b.** potestate *delegata*: qui sive a Sede Apostolica sive a Ministro Generali sive ab alio expresse facultatem subdelegandi habente eam *in scriptis*⁶ acceperunt et quidem stricte in locis, pro quibus eam acceperunt (cfr. supra ad **I.**), et *sub conditione: si ibi Ordo Minorum S. Francisci non existat aut in locis, in quibus non adsint PP. Franciscæ*, i. e. in quibus Religiosi prædicti non habent Conventum canonice erectum.⁷ Locus in sensu canonico quid sit cfr. n. 185 D. Dixi: *sub conditione etc.* scilicet nisi per speciale indultum S. Sedis ab interventu PP. Franciscanorum in loco degentium fuerit dispensatum, prout id factum est pro Archidiocesi Neo-Eboracensi per indultum ad tempus concessum, sed non amplius repetitum. Vi Articuli præsentis Episcopi per se et per *Sacerdotes*, quibus facultatem in scriptis communicant, servata restrictione prædicta Vias Crucis erigere possunt omnibus in locis, in quibus id possunt *Ministri Generales Ord. S. Franc.*

¹ *Instr.* cit. n. 19; *Decr.* n. 100 ad 4.

² *Decr.* n. 429; *Instr.* n. 9, 17, c.; *Coll. Prop.* n. 1078.

³ *Decr.* n. 175. S. C. Ind. 26 Sept. 1892; ap. *Il Mon. eccl.* 1892, ii. p. 201 ad 1.

⁴ *Instr.* n. 11-13; *Decr.* n. 100 ad 1 et 2.

⁵ *Instr.* n. 14; Ber. p. 268 (247).

⁶ *Decr.* n. 175.

⁷ *Instr.* n. 9; *Decr.* n. 133.—Præsentia Conventualium et Capucinarum non nocet.

206.—III. Quid ad Viam Crucis valide erigendam requiritur?

Resp. **a.** *Facultas*, quæ 1. si subdelegata aut vi hujus Articuli communicata est, haberi debet *in scriptis*¹—(pro Religiosis, quorum Superiores obtinuerunt facultatem etiam pro suis subditis, sufficit testimonium ab iisdem Superioribus subscriptum);²—et 2. si obtenta est a S. Sede aut si Sacerdos non-Franciscanus eam acquisivit a Ministro Generali Franciscanorum, præcipitur, ut ante ejus usum exhibeatur Ordinario casu, quo erectio fit in loco ab ejus jurisdictione non exempto.³

b. *Antecedenter* ad unamquamque erectionem *consensus specialis* et *in scriptis* eorum omnium, quibus obligatio incumbit, in Viæ Crucis legitimam erectionem necnon honestam conservationem invigilandi, ut 1. *Episcopi* et *Parochi* quoad Ecclesiam parochialem;—2. *Episcopi*, *Parochi* et *Superioris* (resp. *Superioris*—*sæ*) *Ecclesiæ*, *Monasterii*, *Conservatorii*, *Hospitalis*, *loci pii* etc. non exemptorum, si ibi erigenda est; si tamen de facto independenter a Parocho per Cappellanum diriguntur, *Parochi* consensus non requiritur;⁴—3. *Episcopi* tantum non autem *Parochi* pro erectione in oratorio domestico, sive cum sive sine privilegio celebrandi *Missam*;⁵—4. pro erectione Viæ Crucis in locis exemptis a jurisdictione Ordinarii, ut in *Ecclesiis*, *oratoriis*, *locis internis* Ordinum exemptorum, licet ea fiat vi facultatis hujus Art. in scriptis communicatæ nec Ordinarii nec *Parochi* consensus requiritur.⁶ Ex paritate rationis tamen consensus *Superioris*

¹ *Decr.* n. 175, cfr. *A. E. Rev.* vol. x. 301 seq.

² *Ib.* n. 286 ad 2, 365 ad 2; Ber. p. 271 (249).

³ *Decr.* n. 286 ad 2.—Ber. l. c.

⁴ *Decr.* 175, 194 ad 2, 294, 445 et *Decr.* de 6 Aug. 1890; Ber. ed. 10, p. 794.

⁵ S. C. Indulg. 26 Sept. 1892 ad 6 et 7 ap. *Acta S. Sedis*, xxv. 317; Ber. ed. 10, p. 792.

⁶ *Ead.* ad 9.—Ecclesia Ordinis ea est, quæ aut Ordini propria est et a Religiosis Ordinis in domo adnexa, etsi non contigua, conventualiter habitantibus, in sacris ministeriis administratur, aut quamvis ad Ordinem proprie non pertineat, sed ad Episcopum aliumve, tamen legitime Ordinis curæ concredita est, ut ibi sua ministeria obeat, dummodo sit publica et penes eam Religiosi Ordinis resident et ministeria propria inibi obeant et usus sit constans et plenus. (Ita ex *Decr.* n. 424, 174, 206, 47, 102. Cfr. Ber. p. 57.) Unde e. gr. Ecclesia sæcularis, quæ a Religiosis excurrendo administratur, non est Ecclesia Ordinis.

quasi-episcopalem potestatem habentis in scriptis requiri videtur pro singulis casibus, si fit ab habente facultatem delegatam.

NOTA. Dicitur supra I. *consensus* in scriptis; non enim necessarium est, ut in scriptis *supplicetur* Episcopo pro facultate et consensu;¹—II. *consensus specialis* i. e. pro singulis erectionibus datus;—*generalis* communicatio enim sola præsens facultatis, ut apud nos fieri solet, non sufficit.²—III. *antede in scriptis*: nam “Viæ Crucis erectio, si Parochus vel Superior ecclesiæ, monasterii, hospitalis, loci pii . . . consensum quidem ante erectionem præstiterunt, non tamen in scriptis, nisi post erectionem, invalida est.³ Cæterum consensus eorum, quorum interest, facile in uno et eodem instrumento exprimi potest. Cfr. infra n. 209, Append. I. Demum notandum, prædicta de consensu in scriptis obtinendo omnino valere de prima erectione Viæ Crucis. “In casu vero quo ob Crucium vetustatem vel ob aliam justam causam renovari debent Stationes Viæ Crucis in eadem Ecclesia sive Oratorio, in quo rite cum omnibus documentis, ut supra, a S. Sede præscriptis erectæ reperiebantur, præfata documenta non sunt denuo postulanda, dummodo præsumi possit perseverare consensum eorum, ad quos pertinet, et sufficit novarum Crucium benedictio facta a Sacerdote ad id legitime deputato.”⁴

c. *Quatuordecim Cruces ex ligno factæ et visibiles adstantibus* in devotione. Quæ ergo non sunt tegendæ Crucibus ferreis, ut non amplius sint conspicuæ; at inaurari, deargentari, coloribus obduci aut alio modo ornari possunt.⁵ *Imagines*, licet soleant adhiberi, non requiruntur, et quamvis de more, non tamen necessario benedicuntur.⁶

d. *Crucium* 1. *benedictio* sive publica sive privata cum formula in Rituali Rom. (*Excerpt.* ed. 8, p. 393; Ber. iii. p. 11*) per Sacerdotem erigentem, in loco erectionis moraliter præsentem,

¹ Decr. de 6 Aug. 1890.

² Cfr. Decr. 21 Oct. 1883 ap. *The Pastor*, vol. ii. 23 et *A. E. Rev.* vol. iii. (1890), 229, et Decr. 21 Junii 1879 ad 3 (*Decr.* n. 445).

³ S. C. Ind. 26 Sept. 1892 ad 10 (supra) et 3 Aug. 1748 ap. *Coll. Prop.* n. 1064.

⁴ Ex secretaria S. C. Ind. 11 Jan. 1896 ap. *Act. S. Sed.* xxviii. 502.

⁵ Decr. n. 100 ad iii. n. 261, 270 ad 2, n. 442.

⁶ *Instr.* n. 25; *Decr.* n. 258, 261, 270, 275, 332 ad 2, 442 ad 3.

ad quod quoad Monasterium Monialium sufficit, si fit ad crates,¹ —et 2. *affixio* in loco erectionis (quæ fieri potest sive ante sive post benedictionem,² sive ab erectore sive ab alio quocumque etiam diverso tempore, erectore jam domum reverso, ac privatim sine ceremoniis), ita facienda, ut *aliqualis distantia* inter unam et alteram stationem sit, nec iter paucis admodum passibus absolvatur.³

207.—IV. Quid post erectionem Viæ Crucis notandum est?

Resp. a. Statim non quidem de valore sed ne dubium postea oriatur, instrumentum ab erectore subscriptum, est conficiendum, in quo de legitima facultate, deque consensu Ordinarii, Parochi, Superioris loci ante erectionem in scriptis obtento et de erectione ipsa in loco, ubi facta est, testatur, quodque in archivio concessionarii et in transsumpto unacum documentis postulationis, et concessionis (ut supra) in Curia Episcopali est custodiendum aut vicissim.⁴

b. Nova erectio ob mutationem *accidentalem in Crucibus non requiritur*, ut si Cruces renoventur vel mutantur salva earum substantia,⁵ aut veteribus novæ, at in minori parte, substituantur, quamvis sine benedictione,⁶ aut imagines tantum novis substitutis removeantur,⁷ aut si Cruces ad tempus remotæ denuo eidem loco restituantur⁸ vel in eodem loco (v. gr. in eadem Ecclesia, in eodem oratorio) melius disponantur⁹ aut si veteri Ecclesia destructa nova ædificetur sub eodem titulo et in eodem fere loco.¹⁰ Secus esset, si hisce contrarium fieret et Via Crucis *essentialiter* destrueretur.¹¹—Unde nova erectio, servatis omnibus, quæ supra n. 206 exposita sunt, requiritur, si, e. gr. Oratorium construatur in cella, priori Oratorio, in quo Via Crucis erecta fuit, contigua sed omnino separata vel in alia ejusdem domus contiguatione.¹²

¹ *Instr.* n. 26, 27; *Decr.* n. 100, n. 270, 261, 441.

² *Decr.* n. 311, 447.

³ *Ib.* n. 119, 194.

⁴ *Instr.* n. 29, 30; *Decr.* n. 294, 325.

⁵ *Decr.* n. 223 ad 1.

⁶ *Decr.* n. 258, 270, 275.

⁷ *Ib.* n. 258, 311, 328.

⁸ *Ib.* n. 264, 270, 275.

⁹ *Ib.* n. 223, 270, 275, 311, 328.

¹⁰ *Ib.* n. 323 et de 29 Martii 1886 (*N. R. Th.* xviii. p. 607).

¹¹ *Instr.* n. 32–36.

¹² S. C. Ind. 26 Sept. 1892 ad 4 (supra).

c. Demum notandum, per PP. Leonem XIII. 31 Julii 1883 et 7 Apr. 1894 omnes ubique erectiones usque tum invalide factas convalidatas et sanatas esse.¹

208.—V. Quid ad indulgentias Viæ Crucis lucrandas requiritur?

Prænoto. Indulgentiæ Viæ Crucis sunt plurimæ tum plenariæ tum partiales, quoad numerum determinatum autem ignotæ, omnes animabus purgantibus applicabiles.²—

Resp. Conditiones requisitæ ad eas lucrandas sunt: a. Meditatio—aliqualis, quantumvis brevis et pro captu—Passionis Domini saltem in genere, ad quam pro simplicibus sufficit, ut sciant Cruces, quas visitant, representare loca, ubi Christus passus est et ut compassionem habeant cum eo.³—b. Motus localis de una statione ad aliam, quantum multitudo populi et angustia loci permittit;⁴—et quidem etiam in publico Viæ Crucis exercitio, si perturbatio non timetur. Tum enim juxta monitum quintum (*Decr.* n. 100) processio virorum præcedentium et mulierum sequentium sub ductu unius vel plurium sacerdotum incedit; ad singulas stationes legitur consideratio mysterii respondentis, et recitato *Pater* cum *Ave* et elicitu actu contritionis ulterius proceditur, inter unam et aliam stationem *Stabat mater* vel aliam orationem interponendo.—Si vero in publico exercitio perturbatio excitari potest, sufficit, ut Sacerdos cum duobus Clericis vel cantoribus circumeat et ad quamlibet stationem consuetas preces aut ipse aut alius sacerdos ex pulpito⁵ recitet, cæteris in suo loco respondentibus.⁶ Suadetur tamen hoc in casu, ut hi ad singulas stationes se erigant et genuflectant cum Sacerdote. Vi indulti, quod e. gr. pro Diœcesi Quebec 8 Maji 1873⁷ concessum est, sufficit in publico Viæ Crucis exercitio, ut sacerdos in pulpito genuflexus legat medi-

¹ *The Pastor*, vol. ii. p. 21, *Instr.* p. 83, *Mon. eccl.* vol. viii. part. ii. 56.

² *Instr.* n. 38 seq.; Ber. ed. 10, p. 260.

³ *Instr.* n. 41.

⁴ *Decr.* n. 287.

⁵ Ber. ed. 10, pag. 257. S. C. de Prop. Fide 1 Mart. 1884 ap. *N. R. Th.* xxvii. 447.

⁶ *Decr.* n. 210.

⁷ Card. Taschereau: *Disc. de Québec*, p. 29.

tationes precesque recitet, et ut omnes ad singulas stationes surgant statimque genuflectant in eodem loco manentes.—c. Visitatio quatuordecim stationum uno tractu et sine notabili interruptione facta, qualis interruptio non esset auditio Missæ, sumptio Eucharistiæ, Confessio etc.¹—Aliæ preces, utut suadendæ, pro indulgentiis non requiruntur. Lucrifieri possunt etiam noctis tempore,² an autem toties, quoties per diem iteratur, ex documentis non constat.³

209.—VI. Corollaria quoad facultatem hujus Art.

a. Sacerdotes, sacro ministerio fungentes, quibus facultas hæc in solita pagella facultatum ab Episcopo subscripta communicata est, pro singulis erectionibus indigent scripto consensu Episcopi et reliquorum, ut supra ad III., servatis ceteris quoad locum et modum erectionis.

b. Facultas scripto communicata per mortem Episcopi non videtur cessare (n. 31). Unde vi facultatis Episcopo vivente ita acquisitæ etiam sub Administratore Diœcesis consensu ejusdem in scriptis obtento Via Crucis erigi potest, licet hic facultatem Formulæ non habent (n. 171).

Appendix I. Formulæ diversis casibus congrue adaptandæ.

a. Supplicia pro licentia Episcopi.

Rme ac Illme Dne!

Infrascriptus N. N. Rector Ecclesiæ N. in oratorio hospitalis infra limites suæ Parochiæ siti, Superiore (Superiorissa) N. N. per nominis sui appositionem ut infra consentiente, Stationes Viæ Crucis erigere intendit. Quapropter supplicat Reverendissimæ Dominationi Tuæ, ut, quia Sacerdos ex Ordine S. Francisci in loco nec existit nec commode advocari potest, una cum facultate ex Formula extraord. C. Art. 10 in favorem N. N. earundem stationum Erectoris licentiam hunc in finem requisitam benigne concedere eamque heic in calce apponere dignetur, quo in futurum, si opus fuerit, opportune caveatur. Pro qua gratia etc.

N. N. Rector.

¹ *Ib.* n. 385, 223.

² *Decr.* de 10 Sept. 1883 ap. *Instr.* n. 44.

³ *Ib.* n. 245.

Datum . . . Consentit N. N. *Superior (Superiorissa).*

Episcopus apponere poterit:

Concedimus facultatem ac licentiam pro erectione Viæ Crucis in loco, de quo in præfatis precibus.

Loco † sigilli.

N. N. *Episcopus N.*

b. *Litteræ supplices pro erectione Viæ Crucis in cella privata mittendæ ad S. Sedem, resp. ad Secretariam Brevium vel S. Congregationem Indulgentiarum.*

Beatissime Pater!—N. N. Diœcesis N. ad pedes Sanctitatis Tuæ provolutus enixis precibus postulat indultum, quo S. Viæ Crucis Stationes cum adnexis indulgentiis erigi valeant in decenti loco suæ habitationis.

Pro qua gratia etc.

N. N.

Datum . . . (*Adjiciatur accurata directio ut p. 127.*)

Hæ preces a S. Sede ordinariè remittuntur ad Rmum P. Ministrum Generalem, qui in suo Rescripto, ad Oratorem directo, committere solet erectionem Sacerdoti ex suo Ordine "vel si talis commode vocari non possit, Párocho loci." Orator Rescriptum obtentum, ut de ejus consensu in Viæ Crucis erectionem constet, debet subscribere et dein illud tradere Episcopo pro ejus licentia in scriptis obtinenda.

c. *Testimonium factæ erectionis.*

Vigore facultatis a Rdmo Episcopo mihi benigne in litteris de . . . communicatæ, ego N. N. in oratorio hospitalis loci N. consensu ejusdem Rdmi Episcopi et Rectoris Parochiæ N. necnon Superioris (Superiorissæ) N. in scriptis præhabito juxta regulas a S. Congr. Indulg. præscriptas Viam Crucis cum adnexis indulgentiis canonice erexi.

In quorum fidem testimonium hoc mea manu subscripsi hac die . . .

N. N.

210.—Appendix II.

*De crucifixis Viæ Crucis.*¹

a. Indulgentiæ Viæ Crucis acquiri possunt etiam utendo *crucifixo* i. e. *Cruce cum Christo* in ea non depicto aut impresso tantum, sed *prominente*,—benedicto ab habente facul-

¹ Ber. p. 350 (322); *Instructio de Stationibus*, p. 71 seq.

tatem.—Hæc habetur ab Ordine S. Francisci et accipi potest a Ministro Generali aut a S. Sede.

b. Indulgentiæ adhærent *Christi imagini*¹ (quæ potest etiam esse parva, at congruit, ut non sit nimis parva e. gr. unius pollicis vel dimidii). Ideo sine dispendio ab una Cruce in aliam transferri potest. *Crucifixus* non necessario ex aurichalco, sed ex quacumque materia esse potest, modo non sit stannum, plumbum aut alia materia fragilis.²

c. Pro indulgentiatione sufficit efformare Crucem cum intentione applicandi indulgentias;³—super pluribus in globo,—una cum applicatione Papalium.⁴

d. Cum tali crucifixo indulgentias Viæ Crucis lucrari possunt solum illi, qui infirmitate vel alio legitimo impedimento i. e. incommodo mediocriter gravi prohibentur, quominus stationes alicubi erectas visitent.—Conditiones ab eis adimplendæ sunt: 1. ut corde saltem contrito et devote uno tractu i. e. sine notabili interruptione recitent *viginti Pater, Ave et Gloria* (unum pro quavis statione, quinque in honorem quinque Vulnerum J. Chr., unum juxta mentem S. Pontificis).⁵ Ex indulto tamen a Pio IX. Ministro Generali pro tempore muneris generalatus die 18 Dec. 1877 concesso et determinatione ejusdem vi hujus indulti facta illi, qui recitandis *viginti Pater, Ave et Gloria* ob gravem morbum impares sunt, satisfaciunt, si eorum loco *semel* actum contritionis recitent, *vel* invocationem: *Te ergo quesumus tuis famulis subveni, quos pretioso sanguine redemisti.*⁶ Leo vero XIII. die 9 Sept. 1890 ejus Successori item pro tempore sui muneris indulget quoad prædictos, ut loco *viginti Pater* etc. "*ipsi ore recitent actum contritionis et invocationem: Te ergo quesumus etc., et mente saltem sequantur recitationem ab alio adstante factam trium Pater, Ave, Gloria.*"—Itaque, qui habent crucifixum vi prioris indulti benedictum priori determinatione uti possunt, dum reliqui, quorum crucifixus vi posterioris indulti fuerat benedictus, commuta-

¹ Decr. n. 281 ad 6.

² Ib. n. 387 ad 2.

³ Ib. n. 281 ad 5 et 313 ad 2 et 4.

⁴ Cfr. n. 188, 2.

⁵ Decr. n. 387 ad 1.

⁶ N. R. Th. xi. p. 128.

⁷ Ib. xxiii. p. 14; *Canoniste contemporain*, 1891, pag. 335, 543; *A. E. Rev.* vol. vii. p. 318.

tionem a S. Pontifice Leone XIII. factam observare debent;—
2. ut durante precum dictarum recitatione crucifixum pro se benedictum quisque manu teneat. Si tamen plures in communi hanc devotionem peragunt, sufficit,¹ ut una persona crucifixum teneat, reliqui vero omnibus curis semotis sese ei aggregent. (De quo cfr. n. 201, I. c.)

NOTA. I. Ex audientia SSmi diei 29 Nov. 1887 Presbyteris Congr. SS. Red. gratia ad decennium concessa est, benedicendi crucifixos cum applicatione indulgentiarum Viæ Crucis sub conditionibus prædictis, iis vero, qui ex morbo recitationis viginti Pater, Ave et Gloria non sunt capaces, imponendi, ut eorum loco recitent semel actum contritionis vel invocationem: *Te ergo quæsumus etc.*

II. Ante diem 29 Nov. 1887 PP. Redemptoristæ ex indulto Apostolico non tantum crucifixos, sed etiam Cruces cum applicatione indulgentiarum Viæ Crucis benedicere poterant, et sufficiebat legitime a visitatione Viæ Crucis impeditis, si coram tali Cruce vel crucifixo Passionem D. N. J. C. per aliquod tempus meditabantur aut quatuordecim Pater, quatuordecim Ave et quatuordecim Gloria recitabant.² Qui crucifixum aut Crucem vi prioris indulti ab eis benedictam possidet, adhuc has condiciones observare poterit.

III. Facultatem personalem (non delegabilem) benedicendi non solum crucifixos, sed etiam Cruces cum applicatione indulgentiarum Viæ Crucis habent Episcopi Canadenses in Form. T. Art. 14. (Cfr. n. 249 ad 14.)

IV. *Supplica pro facultate obtinenda.*

Rme Pater!—N. N. Sacerdos Diœcesis N. humiliter petit facultatem benedicendi Cruces cum indulgentiis Viæ Crucis. Pro qua gratia . . . N. N. (*addendo ut p. 127.*)

Directio: Ad Revdum Patrem Generalem Ordinis Minorum—Collegio S. Antonio—Via Merulana—ROME, Italy.

¹ Ex indulto Leonis XIII. 19 Jan. 1884; *Instr.* p. 84.

² Ulrich: *Trésor spir.* Paris, 1863, p. 236.

ARTICULUS XI.

“PROMOVENDI CLERICOS SIBI SUBDITOS AD SUBDIACONATUM ALIOSQUE ORDINES MAJORES USQUE AD PRESBYTERATUM INCLUSIVE TITULO MISSIONIS, PRÆSTITO TAMEN AB EISDEM CLERICIS JURAMENTO ANTEQUAM SUBDIACONI ORDINENTUR, QUO SPONDEANT, AD INSTAR PONTIFICIORUM ALUMNORUM, SUÆ DICECESI VEL MISSIONI SE ESSE PERPETUO INSERVITUROS.”¹

211.—Explicatio.

I. Agitur hic de *titulo* ordinationis seu sustentationis i. e. de cautione, qua providetur Ordinando in Sacris de “congrua” perpetuaque sustentatione.²—Titulus *Missionis*, ab Urbano VIII. 18 Maji 1638 concessus fuit illis, qui per triennium alumni et convictores S. C. de P. Fide fuerunt,³ et conceditur nunc “sæpe in locis Missionum, ubi commune Ecclesiæ jus circa ea, quæ ad prærequisitum pro Sacra Ordinatione titulum spectant, servari ad amussim nequeant.”⁴ Est ergo cum quadam dispensatione juris communis conjunctus. Unde: **a.** Ordinarii non possunt Clericum ad hunc titulum ordinare, nisi speciali indulto S. Sedis muniti sint,⁵ quod Nostris in hoc Art. nunc ad quinquennium conceditur,—et **b.** “hortatur S. Congr. Ordinarios, ut quantum fieri potest, alii quoque legitimi tituli pro Sacra Ordinatione introducantur”⁶—nimirum titulus patrimonii et pensionis,⁷ quamvis ex *Trid.* l. c. ad hos titulos ordinari non possint, nisi quos Episcopus judicaverit assumendos pro necessitate vel commoditate Ecclesiarum suarum.

II. *Acquiritur titulus Missionis* vel **a.** *in Ordinatione* (ad Subdiaconatum) ab iis, quos Ordinarius consideratis eorum

¹ Eandem facultatem Episcopi Canadenses habent in Form. T. Art. 2. (Cfr. infra n. 249.) Alibi indultum hoc pro numero casuum conceditur.

² Cfr. *Trid.* xxi. c. 2 *de Ref.*; *Instr.* S. C. de P. F. 27 Apr. 1871 ap. *C. Pl. B. III.* p. 204; *Coll. Miss.* n. 785; *Coll. Prop.* n. 1179.—In hac Instructione n. 1-5, ap. Aichner, p. 220, Nilles *Comment. in C. Pl. B. III.* parte i. p. 202, Péries in *A. E. Rev.* vol. xiii. 269 seq. aliosque habes plura de variis titulis. Cfr. et Gasp. *de S. Ord.* n. 584 seq.

³ De Martinis: *Jur. Pont.* pars i. p. 173.

⁵ *Ib.* n. 7.

⁶ *Ib.* n. 14.

⁴ *Instr.* cit. n. 6.

⁷ Nilles p. 208.

qualitatibus, in *Instr.* cit. n. 7 expositis, dignos judicaverit, præcedenter præstito juramento,¹ quo spondent, se post promotionem ad S. Ordines nullam Religionem aut Congregationem Regularem sine S. Sedis licentia ingressuros, et voto jurato, se (apud nos nunc²) in Provincia, et imprimis in Missione (Diocesi, Vicariatu), cui destinati sunt vel destinabuntur, perpetuo permansuros et in divinis administrandis laborem ac operam sub omnimoda directione et jurisdictione pro tempore Ordinarii in salutem animarum impensuros—et etiam pro salute animarum Missionis laboraturos esse, cum ex licentia S. Sedis in Congregatione Regulari professionem emisissent;³—vel **b.** in incorporatione (incardinatione) ad Diocesim, et quidem si in eadem Provincia ecclesiastica post diem 22 Nov. 1885 juramentum tempore Ordinationis præstiterint, absque novo juramento, novo vero præstito, si id factum est ante dictum diem, absque tamen recursum ad Apostolicam Sedem in utroque casu.⁴ In reliquis vero casibus incorporationis, ut fieri possit cum concessione tituli Missionis præter juramentum speciale S. Sedis indultum requiritur. Facultas enim hujus Art. ad ordinandos exclusive pertinet.⁵—Incorporatio fit aut absolute et immediate ex communi Episcopi dimittentis et suscipientis necnon sacerdotis, de quo agitur, consilio et consensu, prætermissa probationis tempore—aut prævia triennali (vel quinquennali, si Episcopus hanc in scriptis exigit) probatione.⁶ Porro incorporatio est vel formalis i. e. per actum Episcopi documento signatum facta, vel præsumpta ex omissione recusationis finita probatione.⁷—Religiosi cum indulto sæcularizationis aut dispensatione a votis ex suo instituto egressi primo admitti possunt ad missæ cele-

¹ *Instr.* n. 8.—Cfr. Breve Alex. VII. 20 Julii 1660 ap. De Martinis *Jur. Pont.* p. i. p. 318, *Bull. S. C. de P. F.* vol. i. p. 140 et *Coll. Prop.* n. 360.

² Post indultum de 30 Nov. 1885 ap. *C. P. Balt.* III. p. civ.; *Coll. Prop.* n. 1182.

³ Juramenti formulam vide ap. *C. Pl. B.* III. p. 209; *Coll. Prop.* n. 1179.

⁴ *C. Pl. B.* III. p. civ.

⁵ *Instr.* n. 13, *S. C. de P. F.* 4 Febr. 1873 ad dub. 4 et 5 ap. *C. Pl. B.* III. p. 210 et *Coll. Prop.* n. 1180.

⁶ *C. Pl. B.* III. n. 63.

⁷ L. c. n. 63 et 66.

brationem, ad triennem vero probationem demum post obtentas informationes.¹—Incorporatio plenum effectum non habet nisi post monitum ab Episcopo, qui litteras dimissoriales dedit, acceptum.²—Qui alium titulum jam habent, ab Ordinariis adstringi nequeunt ad titulum missionis subrogandum.³

III. *Obligationes et jura tituli Missionis:* **a.** Obligationes adhærent juramento et voto jurato. Unde confer dicta in præcedenti. Quomodo hæ obligationes violentur, vide ap. Konings *Camp.* n. 374, 8, et Kenrick *Th. mor.* tr. viii. n. 24.—**b.** Dispensatio ab obligationibus fit a S. Sede prævia relatione Ordinarii⁴ (cfr. n. 107, a. 3), ingredientibus dein in Religionem regulariter manente etiam post professionem vinculo, seipsos applicandi in auxilium animarum Missionis. Unde si Religionem ingredi voluerint, “quæ huic muneri minime vacet vel quantumvis vacaverit, aut munia in fundatione Collegii præscripta in ea exercere aut Nationibus, quibus se devoverunt, prodesse non concedatur, æquum prorsus erit ut ab ea excludantur.”—Cæterum obligatio, etiam post professionem religiosam se applicandi animabus Missionis, potius hypothetice assumi videtur, sc. si et quantum fieri potest. Nam Religiosus, voluntate sua carens, obedire debet Superioribus suis; nec Superiores tenentur hoc juramento, quod non emisissent.⁵—**c.** Qui titulo Missionis ordinati sunt, “ex apostolico ministerio in Missione, cui fuerunt addicti, ad victum necessaria consequuntur.”⁶—i. e. Diocesis vel Vicariatus Apostolicus, cujus in bonum sese obligaverunt, eorum necessitatibus, etiam casu, quo ad operandum sine sua culpa inhabiles evaserunt, providere tenetur. Unde titulus missionis non est absimilis titulo *mensæ episcopalis* aut *servitii Ecclesie*.⁷—**d.** Obligatio ex juramento huic titulo adnexo minime efficit, ut Episcopus in titulatum

¹ L. c. n. 65. Hoc, ut patet, non valet de Religiosis Apostatis et ob incorrigibilitatem canonice dimissis ideoque perpetuo suspensis. *S. C. de P. F.* 4 Febr. 1873 ad dub. 3. (Cfr. infra ad iv. in fine.)

² L. c. n. 67.

³ *Instr.* n. 14.

⁴ *Instr.* n. 10.

⁵ Prout declaravit *S. C. de P. F.* 8 Apr. 1661 quoad alumnos Collegiorum Pontificiorum.—*Bull. S. C. de P. F.* vol. i. p. 146 ad iv.

⁶ Ball. Palm. *Op. mor.* vol. v. tr. x. sect. 7, n. 85, nota.

⁷ *Instr.* n. 6. Cfr. Declar. *S. C. de P. F.* 8 Apr. 1661 ad xiii.

⁸ Pères l. c. p. 355.